

Al Jacques Philippe v knihe *Volám Ťa žiť* sa takto zamýšľa nad súčasnou tzv. rozvinutou spoločnosťou: „Západný človek má vo vývoji svojej kultúry čoraz väčší sklon stavať sa do pózy obete. Ustavične sa sťažuje, robí si nároky, je požadovačný. Keďže už niet viery ani dôvery v Boha, každú ťažkosť a utrpenie prežíva ako anomáliu, teda ako nespravodlivosť. Človek odmieta každé utrpenie a sníva o živote ustavičného obdarúvania, bez bolesti a zápasov. Zakaždým, keď sa ho dotkne nejaká ťažkosť, hľadá, koho by obvinil, na koho by zvalil zodpovednosť za problém, kto by zaplatil za jeho utrpenie.“

KE V tejto súvislosti znejú zaujímavo, ba až nepochopiteľne slová dnešného evanjelia: „Lebo každému, kto má, ešte sa pridá a bude mať hojne. Ale kto nemá, tomu sa vezme aj to, čo má.“

DI Kristus týmto vyhlasuje jednu z najdôležitejších zákonitostí, ktoré riadia ľudský život. Pre človeka s postojom požadovačnosti, ktorý sa sťažuje, že život nie je taký, aký by mal byť, bude život sklamaním – prípad toho s jedným talentom. Na druhej strane človek, ktorý sa teší z toho, čo dostal, používa to a ďakuje Bohu za svoju životnú cestu a dary, dostane ešte viac a nakoniec dospeje k naplneniu.

PAR Takto sa dostávame k zásadnej otázke života: ako správne sklbiť dávanie a prijímanie? Dnes totiž nenájdete časopis, v ktorom by chýbali takéto vyjadrenia: starajte sa len o seba, spravte si radosť, potešenie, urobte si pre seba čas atď. V týchto radách je neodškriepiteľný kus pravdy. Ale ak ich vezmeme priveľmi jednostranne, vznikne riziko, že sa v živote uzavrieme do seba, až sa napokon budeme zaujímať len o seba a o svoju osobnú pohodu.

Jacques Philippe vysvetľuje: „Vidí sa mi, že správne sklbiť dávanie a prijímanie nespočíva v tom, že presne ustriehnem rovnováhu medzi tým, čo som druhým dal, a tým, čo som od nich dostal, v tom zmysle, že oba stĺpce môjho duchovného účtovníctva budú vyrovnané. Nespočíva ani vtom, že zvažím, či som dostal ozaj všetko, čo potrebujem, skôr než sa odvážim na najmenšie gesto veľkodušnosti. Starosť o rovnováhu treba prenechať nášmu nebeskému Otcovi, ktorý vie, čo potrebujeme. Na človekovi je dávať a nezaoberať sa tým, či aj

dostane späť alebo nie. O rovnováhu sa postará Boh, lebo ide o neuchopiteľné tajomstvo a paradox lásky.“ A ešte dodáva: „Správny postoj pri dávaní a prijímaní vyžaduje, aby sme pestovali voči Bohu i blížnemu bezvýhradnú, neobmedzenú veľkodušnosť bez vypočítavosti a pritom dbali, aby náš život bol charakteristický tým, čo by som nazval prijímajúcim princípom, ktorý nás ustavične otvára pre Božie pôsobenie, uschopňuje dôverovať v Božiu lásku a prijímať jeho dary, ktorý umožňuje Bohu zachovať nás v pokoji a ustavične obnovovať naše sily. Život môže byť darovaním sa iba vtedy, ak je v základe životom prijatým, naplneným vďačnosťou. Treba dávať, ale pritom mať svoj prameň v Bohu a nie v sebe samom. Našou chybou je, že sme ochotní sa rozdávať, ale pričasto podľa našich predstáv, našich kritérií, našej múdrosti a z našich vlastných síl. Tým sa uzavierame voči Božiemu daru a veľmi rýchlo sa pri tom unavíme.“

Boh si veľmi praje, aby sme čerpali z neho a podľa jeho vôle. Potom bude mať náš kresťanský život hlboký zmysel.

MY V roku 1992 sa na srbsko-chorvátskej fronte odohrala táto udalosť. U jednej dedine práve prebiehal boj. Trval týždne. Po skončení vojaci prechádzali spálenou dedinou. V zničenom dome našli postieľku s dieťaťom. Prieskumník už chcel vziať dieťa do rúk, keď ho veliteľ zadržal. Ukázal mu drôt, ktorý bol natiatnutý od kolísky k míne. Stačilo pohnúť postieľkou a vyletí do vzduchu. Odmínovali ju a vzali dieťa. Vojak dieťa zanesol do zberného tábora v Sarajeve a potom šiel hľadať svoje deti a príbuzných. Od známych sa dozvedel, že celá jeho rodina zahynula a dom je zničený. Dlho sa trápil. Po čase si spomenul na dieťa, ktoré zachránil. Ani ono nemalo už nikoho. Išiel do tábora. Dieťa ho poznalo. Objímalo ho a tlačilo. Keď ho adoptoval, našiel pokoj srdca. Využil príležitosť, talent, ktorý dostal od Boha a daroval seba pre dobro toho dieťaťa. Našiel nový zmysel života.

ADE K životu môžeme pristupovať s láskou alebo vypočítavosťou. Vypočítavosť vyprázdňuje, láska naplňa. Prijímajme s vďačnosťou Božie dary a používajme ich s láskou, aby prinášali tak pozemské ovocie ako aj ovocie večnej radosti. Amen.